

Nou în bibliotecă

Anne Frank – **Jurnalul Annei Frank : 12 iunie 1942 - 1 august 1944** : versiunea definitivă, traducere din neerlandeză și note de Gheorghe Nicolaescu, București, Editura „Humanitas”, 2011, 387 pag.

După ediția din 1959, în traducerea lui Constantin Țoiu, această nouă ediție, într-o altă traducere și în versiune definitivă, vine să popularizeze *Jurnalul Annei Frank* și să reamintească atrocitățile Celui de-Al Doilea Război Mondial. Annelies Marie Frank este o fată de origine ebraică, născută în Frankfurt în 1929, care, înainte de a muri la vârsta de doar 16 ani în Lagărul de exterminare de la Bergen Belsen, ne învață valoarea omeniei, chiar și în contextul dezumanizării societății.

De ziua sa, la împlinirea vârstei de 13 ani, Anne primește cadou un jurnal, în care își mărturisește bucuriile, tristețile, speranțele. Sunt descrise inevitabilele neplăceri determinate de necesitatea de a conviețui într-un spațiu prea mic atât cu familia sa, cât și cu alți năpăstuiți de soartă, nevoiți să se ascundă pentru a supraviețui. Foarte emoționante sunt scrisorile adresate prietenei imaginare, Kitty, în care se întrevede un suflet prea curând maturizat într-un corp de copilă, încă încrezătoare în viitor și în bunătatea oamenilor. Din păcate, realitatea se va dovedi tragică, unicul supraviețuitor din familia Frank fiind tatăl, care se va dedica publicării jurnalului Annei.

Orhan Pamuk – **Istanbul : amintirile și orașul**, traducere din limba turcă și note de Luminița Munteanu, Iași, Editura Polirom, 2011, 478 pag.

O frumoasă și tulburătoare descriere a Bosforului propune volumul autobiografic *Istanbul* al lui Orhan Pamuk – scriitor turc, premiat cu Premiul Nobel pentru literatură în anul 2006, un premiu acordat nu numai pentru activitatea sa de scriitor și om de cultură, dar, după cum reiese din prezentarea decernării premiului de la Oslo, și pentru că „în căutarea sufletului melancolic al orașului său natal, a descoperit noi simboluri pentru a reprezenta conflictele și legăturile dintre diferite culturi”.

Orhan Pamuk urmărește atât firul amintirilor din prima parte a vieții sale, cu momentele fericite sau dificile trăite în sânul familiei, cât și atmosfera orașului natal, reinviind în paginile sale evenimente și personaje din istoria Istanbulului, prin intermediul contactului direct sau indirect, din ziarele de epocă, din descrierile călătorilor occidentali, din reprezentările artistice ale Imperiului Otoman etc. Succesiunea capitolelor este dictată de

curgerea discursului narativ, ce pare a nu avea un fir cronologic ci, mai curând, urmează emoțiile ce se nasc din amintirile autorului, peste care apasă melancolia profundă, „hüzün”.

Jack Kerouac – **Oceanul e fratele meu : antologie de texte literare și corespondență Jack Kerouac - Sebastian Sampas**, editor: Dawn M. Ward, traducere din limba engleză de Ciprian Șiulea, Iași, Editura „Polirom”, 2012, 559 pag.

Volumul reprezintă o antologie de texte inedite, incluzând „romanul pierdut” al lui Jack Kerouac, primele sale scrieri în proză și dramatice, un jurnal din anii de colegiu, desene, fotografii, precum și corespondența autorului cu un prieten din adolescență, Sebastian Sampas. Alături de alți prieteni din Lowell, ei au creat un grup denumit „Tinerii Prometeici”, cu scopul de a da formă filosofiei fundamentale a grupului, și anume aceea de fraternitate a oamenilor. Textele demonstrează efervescența debaterilor intelectuale ale tinerilor respectivi cu privire la șansele omenirii și, fiind însoțite de comentarii, îi permit cititorului să recompună contextul social-cultural al perioadei de început a Generației Beat și pașii care au premers apariției marilor opere ale lui Kerouac. Valoarea documentară a acestei antologii este incontestabilă, ea oferind posibilitatea de a descoperi căutările intelectuale și artistice ale celor doi prieteni, Kerouac și Sampas, din perioada de început a activității lor literare, pe când își dezvoltau fiecare propriul stil de scris. De altfel, romanul *Oceanul e fratele meu* cuprinde aproape toate temele și motivele literare ale creațiilor de mai târziu ale lui Kerouac, precum și dovezi ale preocupării sale pentru scrierea spontană.

Ryu Murakami – **Hituri celebre din epoca Showa**, traducere din limba japoneză și note de Andreea Avram, Iași, Editura Polirom, 2012, 207 pag.

În acest roman, scris în cheie satirică, Ryu Murakami se concentrează pe o teribilă, violentă analiză a societății japoneze contemporane, utilizând pretextul unei rivalități de proporții epopeice dintre șase adolescenți întârziați și șase femei mature, divorțate. Tinerii dau chefuri bisăptămânale la casa unuia dintre ei, însă, în ciuda manifestărilor teribiliste, fiecare dintre ei trăiește într-o lume a sa, sub semnul unei profunde alienări. Până și în materie de karaoke, fiecare cântă în legea lui, neatent la cei din jur, ajungând să repete aceeași piesă până în zori. Alienarea e subliniată de crizele spasmodice de râs isteric în care plonjează,

aparent la unison, dar de fapt, din nou, fiecare pentru sine. Celălalt grup, al „mătușicilor” Midori, se adună pentru a povesti o dată la câteva zile și pentru a-și împărtăși pasiunea lor comună pentru karaoke și bârfitul zgomotos, fără sens, total singuratic, deoarece niciuna nu le ascultă pe celelalte. Intriga romanului este firească pentru context: unul dintre băieți, drogat, o ucide fără sens, pe stradă, pe una dintre „mătușici”, de aici ajungându-se la acte de violență absurde. Stupidele asasinate sunt comise în modalități dintre cele mai creative, de la cuțite, săbii și pistoale rusești, la rachete de asalt sau bombe termice.

Sofia Andreevna Tolstaia – ***Viața mea : fragmente de jurnal***, traducere din limba rusă, prefață și note de Antoaneta Olteanu, București, Editura Allfa, 2012, 333 pag.

Jurnalul Sofiei Tolstaia, soția lui Lev Tolstoi, a fost început încă din primele săptămâni ale căsătoriei lor, reprezentând o mărturie de excepție asupra celei de-a doua părți a vieții marelui

scriitor, perioadă în care faima sa atrăgea nenumărați vizitatori la moșia de la Iasnaia Poliana. La începutul căsătoriei lor, soții Tolstoi își citeau jurnalele, ca parte a proiectului de a păstra între ei o intimitate perfectă. Sofia se dovedește a fi o scriitoare talentată, iar jurnalul său pare una dintre poveștile literare ale soțului. Deși jurnalul ei este cronică a vieții cotidiene a unei familii aristocrate medii de la sfârșitul secolului al XIX-lea, cu obișnuitele conversații, picnicuri, partide de vânătoare și seri muzicale, pe parcursul jurnalului sunt menționate și multe dintre operele lui Tolstoi, pe care Sofia le transcrie și le corectează. Paginile acestui jurnal sunt mărturia unei vieți incredibile, cea a unei femei excepționale, căsătorită cu unul dintre extraordinarii bărbați ai epocii sale, al cărei suflet este frământat de îndoieli în fața propriilor pasiuni și dificultăți. În plus, pe parcursul jurnalului ni se dezvăluie o imagine mai veridică și mai umană a lui Lev Tolstoi, în toată complexitatea sa, sfâșiat de contradicții și de un neîncetat conflict interior.

